

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. V.**, zast. JUDr. Hanou Michálkovou, advokátkou, se sídlem Havláskova 243/26, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 3. 2017, č. j. 12685/17/5200-10423-710324, č. j. 12702/17/5200-10423-710324 a č. j. 12709/17/5200-10423-710324, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2019, č. j. 30 Af 39/2017 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno IV (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 5. 8. 2016, č. j. 3145685/16/3004-52523-709442, změnil platební výměr na daň silniční za rok 2010 ze dne 8. 1. 2014, č. j. 240578/14/3004-24805-707739, a vyměřil žalobci silniční daň ve výši 151.725 Kč, rozhodnutím ze dne 5. 8. 2016, č. j. 3146045/16/3004-52523-709442, změnil platební výměr na silniční daň za rok 2011 ze dne 8. 1. 2014, č. j. 240714/14/3004-24805-707739, a vyměřil žalobci silniční daň ve výši 151.725 Kč a rozhodnutím ze dne 5. 8. 2016, č. j. 3146100/16/3004-52523-709442, změnil platební výměr na silniční daň za rok 2012 ze dne 8. 1. 2014, č. j. 240965/14/3004-24805-707739, a vyměřil žalobci silniční daň ve výši 151.725 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutími ze dne 17. 3. 2017, č. j. 12685/17/5200-10423-710324, č. j. 12702/17/5200-10423-710324 a č. j. 12709/17/5200-10423-710324, zamítl odvolání žalobce a potvrdil uvedená tři rozhodnutí ze dne 5. 8. 2016, kterými správce daně vyměřil žalobci

silniční daň za zdaňovací období let 2010, 2011 a 2012. Žalovaný konstatoval, že pro vznik daňové povinnosti je rozhodující, že žalobce byl v průběhu uvedených let zapsán jako provozovatel předmětných silničních vozidel v registru silničních vozidel. Pro určení osoby poplatníka přitom není podstatné, kdo je faktickým vlastníkem vozidel, pokud se taková změna nepromítne i do registru silničních vozidel. Současně k navrhované svědecké výpovědi J. J. L. žalovaný uvedl, že jeho výslech nemůže nijak závěry finančních orgánů změnit, neboť při posouzení věci vycházely z formálního stavu zápisu v registru silničních vozidel a navrhovaná svědecká výpověď nemůže zápis žalobce jakožto provozovatele předmětných vozidel jakkoliv zpochybnit.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 4. 2019, č. j. 30 Af 39/2017 - 56, žalobu proti rozhodnutím žalovaného zamítl. Konstatoval, že finanční orgány správně vyměřily žalobci daň na základě údajů obsažených v registru vozidel, kde byl žalobce uveden jako jejich provozovatel. Bylo na žalobci, aby si v případě převodu vlastnictví zajistil změnu zápisu v příslušném registru, což však neučinil. Podle krajského soudu navrhované důkazní prostředky nemohou na posouzení věci nic změnit, neboť v tomto směru je skutečně klíčový formální zápis v registru silničních vozidel, který nejsou navrhované důkazy způsobilé zpochybnit. Silniční daň je daní majetkovou a je vystavěna na formálním zápisu v registru vozidel, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Správnost závěrů finančních orgánů navíc potvrdila podle krajského soudu i novela § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, účinná od 1. 1. 2014, podle které je poplatník osoba, která je jako provozovatel vozidla uvedena v technickém průkaze. Není zároveň rozhodné, zda je tato osoba současně i vlastníkem daného vozidla.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že krajský soud porušil jeho právo vlastnit majetek a právo na spravedlivý proces. Finanční orgány i krajský soud se nedostatečně zabývaly skutkovými okolnostmi případu a nesprávně neprovedly navržené důkazní prostředky. Případ stěžovatele projednaly strojově bez přihlédnutí ke specifickým okolnostem případu. Žalobce zdůraznil, že se dostal do obtížné situace v důsledku toho, že vozidla prodal mimo území Evropské unie a současně je nemohl bez prohlídky v České republice odhlásit, resp. převést na nového majitele. Dále namítl, že krajský soud nesprávně odkázal na novelu zákona o dani silniční účinnou od 1. 1. 2014, kterou nelze v projednávané věci aplikovat. Nejvyššímu správnímu soudu proto žalobce navrhl, aby zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí finančních orgánů.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. Krajský soud správně vycházel ze zápisu obsaženého v registru vozidel. Soukromoprávní aspekty prodeje předmětných vozidel nemají pro posouzení věci žádnou relevanci. K odkazu krajského soudu na novelu zákona o silniční dani žalovaný uvedl, že krajský soud neaplikoval přímo novelizované znění, nýbrž toto znění použil pouze jako podpůrný argument pro své závěry o tom, že rozhodující pro posouzení věci je stav uvedený v registru silničních vozidel. Nejvyššímu správnímu soudu proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že byla podána z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.*

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle § 2 odst. 1 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění účinném do 31. 12. 2013, „[p]ředmětem daně jsou silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla registrovaná a provozovaná v České republice, jsou-li používána k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti, nebo jsou používána v přímé souvislosti s podnikáním anebo k činností, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů u subjektů nezaložených za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu. Bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největším povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladu a registrovaná v České republice.“

[12] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005 - 39, uvedl, že „[s]ilniční daň je nutno typově vymezit jako daň přímou a majetkovou, jež je založena na vlastnictví určité věci (resp. na dispozici touto věcí). Jedná se tak o typickou spotřební daň (označovanou někdy i jako daň z luxusu), kdy sice v pozadí stojí úvaha o určité ekvivalenci plnění, nicméně skutečné poměrování podle rozsahu využívání komunikací se neprovádí.“ Na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 Afs 69/2013 - 31, kde konstatoval, že „[s]ilniční daň je majetkovou daní založenou na úředním

zápisu. Jejím základem je formální stav zápisů v registru silničních vozidel, ne faktický stav vlastnictví nebo užívání.“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Afs 64/2008 - 52, dále uvedl, že „[p]ro vznik a trvání daňové povinnosti k dani silniční u vozidel s největší povolenou hmotností alespoň 12 tun (...) je irelevantní, zda jde o vozidla „určená k podnikání“ nebo o vozidla „používaná k podnikání“; tato vozidla jsou předmětem daně silniční vždy“.

[13] Nejvyšší správní soud uvádí, že v posuzované věci byla předmětem daně silniční vozidla s největší povolenou hmotností vždy alespoň 12 tun, určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice. Nejvyšší správní soud proto nemá pochybnosti o tom, že všechna předmětná vozidla podléhala zdanění. Silniční daň byl přitom povinen odvést stěžovatel, který byl u všech vozidel uveden v registru vozidel jako jejich provozovatel. Je přitom pro posuzovanou věc nerozhodné, zda byl skutečným vlastníkem či nikoliv. Bylo totiž na stěžovateli, aby zápis v registru vozidel uvedl do stavu, který by odpovídal jeho případným soukromoprávním ujednáním. Jestliže tak neučinil, jdou následky s tím spojené zcela k jeho tíži. Finanční orgány proto správně odmítly provést výslech pana J. J. L., neboť jeho případný výslech nemůže jakkoliv zpochybnit skutečnost, že stěžovatel byl v posuzovaných zdaňovacích obdobích uveden jako provozovatel předmětných vozidel v registru vozidel.

[14] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že krajský soud odkaz na novelu zákona o silniční dani uvedl toliko jako podpůrný argument pro svůj závěr, že bylo při posouzení této věci namísto vycházet z údajů obsažených v registru vozidel. V žádném případě však nelze dovodit, že by krajský soud vycházel přímo z novelizovaného znění, jak namítal stěžovatel.

[15] Současně Nejvyšší správní soud není názoru, že by finanční orgány i krajský soud neúměrně zasáhly do práva stěžovatele na vlastnictví. Jakkoliv lze připustit, že jakékoliv zdanění v obecnosti zasahuje do práva daňového subjektu na vlastnictví, nelze dovodit, že by finanční orgány, resp. krajský soud v projednávané věci zasáhly do práva stěžovatele na vlastnictví v rozporu se zákonem, resp. jakkoliv neúměrně. Naopak postupovaly plně v souladu se zákonem i judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[16] Za situace, kdy stěžovatel formuloval obecně svou námitku, že finanční orgány i krajský soud zasáhly do jeho práva na spravedlivý proces, Nejvyšší správní soud také v obecnosti konstatuje, že v jejich postupu takové porušení základního práva stěžovatele neshledal.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný a v řízení před krajským soudem ani finančními orgány nedošlo při zjišťování skutkového stavu k vadě, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnosti jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti

pokračování

úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu